

O, CE VESTE MINUNATĂ!

Înrupare și înnoire

„Întru aceasta s-a arătat iubirea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a trimis în lume, ca prin El viața să avem“ (1 Ioan 4, 10).

Sărbătorim cu toții Nașterea după trup a Fiului Unul Născut al lui Dumnezeu, care a venit din nou, ca în fiecare an în caselă, în bisericile și sufletele noastre, revărsând pretutindeni lumina, pacea și binecuvântarea ei dumnezeiască. Minune mare s-a săvârșit în această noapte de taină în peștera de lângă Betleemul Iudeii: Fecioara preacurată ține în brațe și culcă în ieslea umilă un Prunc dumnezeiesc — pe Fiul cel veșnic al Tatălui, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut mai înainte de veți, lumină din lumină, așteptarea patriarhilor și a proorocilor și nădejdea de izbăvire din suspinul păcatelor a întregului neam omenesc. Magii de la Răsărit cu steaua călătorească și se închină Pruncului dumnezeiesc împreună cu smeriții păstori. Lor li se alătură îngerii din ceruri care aduc de sus solia cerească: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire“ (Luca 2, 14).

Iată cum tâlcuiește Sfânta Biserică, prin imnul liturgic, tainicul acestui eveniment, deopotrivă umil și preamărit, plin de toată slava smereniei, numit de Sfântul Isaac Sirul: „haina lui Dumnezeu“, pogorârea lui Dumnezeu la om ca tai-

na ineputabilă a Iubirii Sfintei Treimi: „Sfintele cuvinte ale proorocilor s-au împlinit lângă Betleem într-o peșteră. Toată făptura săracită s-a îmbogățit; să ne bucurăm și să ne veselim. Domnul și stăpânul tuturor vine să locuiască cu robii Săi, și-i izbăvește din legăturile vrăjmașului pe cei legați. În haine sărace și în iesle se arată acum Prunc tânăr Dumnezeu cel mai înainte de veți!“ (Icosul înainte-prăznuirii Nașterii).

Sfinții Părinți ai Bisericii noastre, în cuvinte inspirate, adâncesc taina Nașterii Domnului. Sfântul Ioan Damaschinul mărturisește: „Cu bunăvoința lui Dumnezeu Tatăl, Fiul Unul Născut al lui Dumnezeu (...) Se pogorâre plecând cerurile, adică smerind fără să smerească înălțimea Lui cea neumlită, Se pogorâre spre robii Lui cu coborâre inexprimabilă și necuprinsă cu mintea. Și fiind Dumnezeu desăvârșit Se face om desăvârșit, și săvârșește astfel cea mai mare noutate dintre toate noutățile, singurul lucru nou sub soare, prin care se arată puterea, bunătatea, dreptatea și înțelepciunea infinite ale lui Dumnezeu. Căci ce poate fi mai mare decât ca Dumnezeu să se facă om?“ (Dogmatica, cartea II, 1). Iar sfântul Grigorie Teologul spune despre praznicul de

azi: „Înnoiescu-se firile astăzi și Dumnezeu om se face“ (Cuvântarea 39, 13). După Sfântul Maxim Mărturisitorul, această profundă taină a înnoirii firilor, aflată în însăși inima creștinismului, este taina iubirii. Iubirea e cea care, pe de-o parte, îl face pe Dumnezeu să iasă din Sine Insuși în întâmpinarea omului. Îl face pe Dumnezeu om din iubire de oameni, ca pe om să-l arate dumnezeu. Pe de altă parte, tot iubirea e cea care îl fa-

ce pe om să iasă din sine însuși, în căutarea lui Dumnezeu, și-l face astfel pe acest om sărman dumnezeu din iubire, pentru ca Dumnezeu să ia în el chip de om. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu și Dumnezeu vrea să se lucreze în toți și în toate taina întrupării Sale“ (Ambigua, PSB 80, p. 260 și 87). Iubirea e cea care îl coboară pe Dumnezeu pe pământ și-l face om, și tot iubirea e cea care-l urcă pe om la cer și-l

(Continuare în pag. a 3-a)

† LAURENȚIU

Arhiepiscop al Sibiului
și Mitropolit al Ardealului

() () ()
I I I

Cu sfinții
odihnește...

Pomenește, Doamne, pe cei ce întru nădejdea învierii și a vieții celei ce va să fie au adormit, părinți și frați ai noștri, eroi-martiri din decembrie 1989 și pe toți cei care întru creștinătate și credință s-au săvârșit, și le iartă lor toate greșelile pe care cu cuvântul, sau cu lucrul, sau cu gândul le-au săvârșit și-i așază pe ei în locuri luminoase, în locuri de odihnă, de unde a fugit toată durerea, înfruntarea și suspinarea, unde cercetarea feței Tale veselește pe toți cei din veac Sfinții Tăi. Dăruiește-le lor și nouă împărăția Ta și împărțirea bunătăților Tale cele negrăite și veșnice și desfătarea vieții Tale celei nesfârșite și fericite.

Că Tu ești viața și învierea și odihna robilor Tăi adormiți, Hristoase, Dumnezeuul nostru, și Ție mărire înălțăm cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Amin.

(Continuare în pag. a 2-a)

ANA GRAMA

„COBORÂT-O COBORÂT...“

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să ajungem iarăși, după ce am străbătut calea sfântului post, la Sărbătoarea cea mare, cea sfântă și cea frumoasă a Nașterii Domnului. De aproape 2000 de ani, la sfârșit de lună decembrie suntem îndemnați să călătorim cu gândul spre Betleemul Iudeii din Țara Sfântă. Să poposim lângă ieslea sfântă în care s-a născut Mântuitorul lumii. Să ne închinăm cu păstorii și cu magii de la Răsărituri și să-i aducem darurile noastre sfinte, aurul credinței, smirna faptelor celor bune și tămăia rugăciunii celei curate.

Cu ochii sufletului întorcându-ne în „vremea aceea“, îl vedem pe Cel necuprins stând în ieslea dobitoacelor alături de Maica Sfântă, lăudat de ceata îngerilor din cer și colindat de glasul păstorilor și al magilor.

Vedem cum slovele cele vechi ale proorocilor din timpurile îndepărtate se împinesc desăvârșit în persoana pruncului Iisus, iar graiurile evangheliștilor vestesc până la marginile pământului minunea Întrupării Cuvântului din Prea Curată Fecioară Maria.

Îi auzim aievea pe sfinții părinți ai Bisericii Creștine, înălțând cântări de slavă Fiului lui Dumnezeu devenit Fiul al Omului și Fiul al Fecioarei.

Cu toții cei de astăzi ne hrănim sufletul cu dulceața acestui dumnezeiesc praznic luminos ascuțind colindătorii, cântând la fereastra sufletelor noastre:

„Astăzi s-a născut Hristos
Mesia chip luminos.
Lăudați și cântați
Și vă bucurați“.

Ascultându-i, simțim „bucuria mare“ care se revărsa peste întreg pământul căci în peștera din Betleem „răsărit-a lumii Lumina cunoștinței“, și „soarele dreptății“ strălucește pretutindenea, iar în ieslea cea săracă s-a sălășluit nimeni altul decât „Domnul păcii“ și „Părinte al veacului ce va să fie“ (Isaia 9, 15). Pe fânul uscat stă culcat Hristos Domnul

(Continuare în pag. a 4-a)

† Dr. VISARION RAȘINĂREANU
Episcop-vicar
Sibiu

„Din an în an...“

...răsună în casele creștinilor milenarele colinde, care nu obosesc să ne repete că s-a născut Hristos, încercând să ne trezească din letargia cotidiană la bucuria sfântă a îngerilor care le-au cântat pentru prima dată la Betleem. Și nici n-ar putea să nu fie așa, de vreme ce „nu există nici un viitor fără moștenire și fără posibilitatea de repetare“ (cf. Jaques Derrida, *Credință și Cunoaștere. Veacul și Iertarea*, Ed. Paralela 45, București, 2004, p. 66), ceea ce înseamnă că odată cu amintirea Nașterii Domnului, colindele mai realizează ceva, chiar dacă în total dezacord cu postulatele fizicii clasice dar, totuși, perfect valabil și verificabil: ne aduc aminte despre viitorul nostru, care va fi întemeiat pe aceeași „moștenire“ pe care ni se constituie acum prezentul. Căci

(Continuare în pag. a 4-a)

Pr. VASILE GAFTON

La centenarul Muzeului ASTRA

Puține prilejuri de a aniversa instituții centenare importante are neamul nostru românesc ortodox din Ardeal! Altfel, ar fi însemnat ca el să-și fi putut per-

mite înfăptuiri semnificative încă dinainte de sfârșitul secolului al XIX-lea. Și este bine știut că destinul nu i-a fost favorabil. A fost acela al unui popor obligat să viețuiască în nevoi — în comparație cu conlocuitorii europeni, chiar transilvăneni —, să-și drămuiească forțele pentru asigurarea unor realități strict necesare existenței sale civilizate, europene. Mă gândesc acum la bisericile de care nu se putea lipsi, și pe care — fie și modeste — le-a avut, la școlile și cărțile — puține, dar suficiente pentru a nu lăsa „în întuneric un neam creștin“ —, și, nu în ultimul rând, la o civilizație tradițională care cultiva, de veacuri, cele mai importante valori.

Plasarea la mijlocul secolului al XIX-lea a începuturilor înfăptuirilor constructive majore se datorea unui fapt obiectiv: ele s-au putut realiza doar printr-un efort colectiv, într-un regim de bunăstare superioară celei din trecut. Iar naștia nu și-ar fi putut permite un astfel de efort înainte de trecerea unui timp suficient de îndelungat (o ju-

mătate de secol!) de la anularea, fie și parțială, a unor constrângeri cu adevărat feudale, economice, dar și social-naționale, înainte, măcar, de desființarea iobăgiei, când s-a putut întreprinde o acumulare de fonduri disponibile pentru susținerea edificiilor naționale.

Adevărata deschidere spre manifestări superioare ale personalității noastre constructive, edificatoare, s-a putut dezvolta, iată, doar în postpașoptism și, sigur, nu întâmplător, în epoca șaguniană. A asocia numele Marelui Andrei unor edificii și instituții inaugurate în urmă cu doar 100 de ani, când știm că el „a fost dat pământului“ cu aproape trei decenii înainte, poate părea o forțare a discursului științific și transformarea lui într-unul conjunctural. Bine-nțeles că lucrurile nu stau așa. Andrei Șaguna a fost indisolubil legat de cele două înfăptuiri majore ale începutului de secol XX: prima (calendaristic), a întregului

(Continuare în pag. a 2-a)

ANA GRAMA

